

Hetki aikaa

Herään pehmeään lattia lankun narahdukseen. Hiljaiset askeleet kulkevat tuvassa ja vaimeat kolahdukset kertovat minulle, isoäiti on jo herännyt. Tavoittelen yöpöydältäni puhelintani vilkaistakseni kelloa, ai niin, akku loppui jo eilen illalla. Mummulla kun ei mökissään ole sähköä.

Nousen raskaiden lämpimien takkien alta, sujautan jalkaani mummon Aino tossut ja harteilleni otan naulasta paksun, lämpimän, vanhan ja kuluneen aamutakin.

Mummu on kattanut pöydän, niinkuin olisin kuninkaallinen. Kahvi on kuparipannussa puulieden päällä, leivät tehtyinä valmiiksi kauniin lasikuvun alle ja puurokattila on pöydällä odottamassa.

Halaan ja toivotan mummulle hyvät huomenet. Luisun ajatuksissani lapsuuteni jouluihin mummulassa. Siihen tunnelmaan, kun herättiin hämärässä lämpimän keittiön lieden kopinaan, saunottiin kynttilöiden valossa vaarin rakentamassa pihasaunassa, jätkänkynttilöiden valaistessa lumista polkua järvelle hakattuun avantoon.

Mummun kotoiset pönttöuunit loivat tunnelmaa puiden ratistessa takassa ja puheensorinan täyttäessä ruokapöydän.

Suuri kattokruunu valaisi kynttilöillään ruokasalin. Se on tunnelma, jota itsekin tavoittelen jouluaattoisin. Kiireetön, tunnelmallinen ja niin läsnä-oleva.

Vilkaisen mummun seinällä raksuttavaa vanhaa Valmetin kaappikelloa ja palaudun pikaisesti ajatuksistani. Pitäisi lähteä töihin! Olen ollut tavoittamattomissa jo 15 tuntia! Töissä on varmasti jo yritetty soittaa! Onneksi autossa on laturi..

Huomaan että mummu näki kiireeni ja kääntyy viemään kädessään ollutta kahvipannua takaisin liedelle. Näen pettymyksen mummun silmistä, en taaskaan kerkeisi jäädä aamupalalle, sähköpostit odottavat myös vastauksiaan..

Mietin jälleen, miten pahoittelisin kiirettäni, kunnes hiljainen ääni sisältäni kysyy, voisiko sittenkin työni odottaa.

Istun vanhan ruokapöydän ääreen ja hymyilen mummulle ja sanon ”ei tänään” ja kupliva ilo näkyy mummun silmistä!

Hän täyttää kauniin kuppini kahvilla ja ojentaa leipä tarjotinta lähemmäksi samalla kysellen kuulumisiani. Keskeytän mummun ja kysyn ”kerro sinä tällä kertaa, mitä SINULLE kuuluu?” Ja mummu alkaa kertoa kuulumisiaan.

Naapurin Eino on käynyt eilen avaamassa jäähän menneen kaivon ja samalla putsasi saunan hormin, Hilkan kanssa oli päässyt käymään kaupalla hakemassa ruokia ja kaupungin miehen oli pitänyt tulla aamulla aaraamaan pihaa, vaan ei ole vielä näkynyt. Mummu oli jo lakaissut portaat ja lapioinut tien kaivolle jotta sai kaffivettä. Puuliiverin oven eteen on kasaantunut niin lunta, että se vielä pitää käydä avaamassa, ennenkö tuvan porstuasta loppuu puut.

Mummu lopettaa kuulumisien kertomisen tekemiinsä villasukkiin, jotka hän ojentaa minulle. Halaan mummua kiitoksiksi ja kiitän myös aamupalasta. Mummun keittiön lavuaarissa on tiskivesi jo valmiina haettuna ja lämmitettynä.

Mietin samalla oman elämäni helpoutta. Vesi hanasta, lämpö napista, valo katkaisijasta, ja portaat pysyy sulana lämpöantureilla... auto lämpenee pistokkeessa ja kulkee sähköllä

Vaihdan pikaisesti vaatteeni ja heilutan heipat mummulle.

Autossa laitan puhelimeni laturiin, käynnistän auton nappia painamalla ja yhdistän hands freeen.

Ennen auraamattoman koivukujan loppumista olen jo lähes puhelinyhteydessä kokouksessa ja valinnut tausta musiikiksi lempi musiikkini, navigaattori kertoo seuraavan osoitteeni ja kännykän viestit kertovat lasten lähteneen kouluun, kodin vartiointijärjestelmä on kytkettynä ja auton akku kestää juuri työmaani pihaan.

Mietin, onkohan mummu saanut kahvinsa juotua ja käviköhän Kaupungin miehet auraamassa mummolle tien? Päätän myös soittaa veljeni avaamaan mummulle puuliiverin edustan lumesta ja kantamaan puita tupaan.

Minna Kivistö